

ΠΑΝΔΩΡΑ.

.15. ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. 1853.

ΤΟΜΟΣ Δ'.

ΦΥΛΛ. 90.

Η ΘΥΡΑ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ.

(Εκ τοῦ Γαλλικοῦ).

—ο—

Ἦμην πολλά νέος, ὅτε μοι διηγήθησαν τὴν ἐπομένην ἱστορίαν· ἀλλὰ τοσοῦτον ἐνετυπώθη εἰς τὸν νοῦν μου, ὥστε εἰς αὐτὴν σχεδὸν ὀφείλεται ἡ περίσκεψίς μου εἰς τὸ νὰ μὴ καταφρονῶ, ὡς σύνηθες κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, τὰ εἰλικρινῆ καὶ γενναῖα αἰσθήματα. Ἴδού πῶς ἔμαθον τὸ μυστικὸν τοῦτο, τὸ ὁποῖον, μόνος ἐγὼ γνωρίζων σήμερον, δύναμαι νὰ διακοινώσω, εἰάν εἴναι ἀληθὲς ὅτι ὁ θάνατος τῶν κυρίων προσώπων τοῦ δράματος ἀπαλλάττει τοὺς πιστοὺς αὐτῶν τῆς κατηγορίας τοῦ ὅτι παρεδίξαν τὴν ἐχεμυθίαν.

Ἐν ἔτει 1818, ἐπισκεπτόμενη συχνάκις τὴν Κ. Γ. . . πλουσίαν χήραν. Ἦτο τότε τεσσαρακονταετής, ὡραιότατη ἔτι, ὅχι δὲ καὶ φιλάρεσκος. Οὐδέποτε εἶδαν γυναῖκα τῶσον εὐμενῇ καὶ ἀξιοπρεπῇ. Ἦτο βεβαίως λίαν πνευματώδης· βαθεῖα ὅμως με-

λαγχολία συνώδευε πᾶν ὃ, τι ἔλεγεν· ἐγὼ δὲ, δεκαοκταετὴς ὢν, ἔχων δηλαδὴ ἑλικίαν καθ' ἣν εὐφυῆ θεωρεῖται ὁ σαρκασμὸς, δὲν ἠσθάνομην τὴν ὑπεροχὴν της. Μετὰ πολὺν χρόνον μόνον παρετήρησα πόσον εἶναι δύσκολον νὰ ἔχη τις τόσα θέληπτρα ὅσα αὐτὴ, καὶ τόσῃν γλυκύτητι ἤθους καὶ χρηστοθείαν. Χάρις εἰς τὴν οἰκειότητά μου μετὰ τῶν δύο της υἱῶν, οἵτινες ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἦσαν συσπουδασταί μου εἰς τὸ γυμνάσιον, ἐγενόμην δεκτὸς παρὰ τῇ Κ. Γ. . . πτωχῆς ὢν μαθητῆς τῆς νομικῆς, ἀγνωστος καὶ ἄσημος. Ἡ μήτηρ των, ἐπιθυμοῦσα νὰ τοὺς εἰσαγάγῃ εἰς τὴν κοινωνίαν, δὲν ᾔθελήσεν νὰ διακόψῃ τὰς ἀρχαίας αὐτῶν σχέσεις, καὶ ἐλπίζουσα νὰ μεταβάλῃ εἰς φίλους τῶν υἱῶν της, τοὺς συμμαθητάς των, ἐδέχετο εἰς τὴν οἰκίαν της ἐκείνους, ὅς ἤκουεν ἐπαινουμένους. Ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοί, εὗρισκον τοσοῦτον ἐπαγωγὸν τὴν φιλοξενίαν της, ὥστε ἐτόλμων νὰ ἐπαναλαμβάνω τὰς ἐπισκέψεις μου συχνότατα, καὶ εἰς τὴν οἰκειότητά μου αὐτὴν ὤφειλον ἐμπιστοσύνην, ἥτις δὲν ἦτο οὔτε ἀπρεπὴς οὔτε ὑποπτος, καθόσον ἡ Κ. Γ. . . μὲ ἐπεφύρτιζε νὰ συμβουλεύω τοὺς υἱούς της, μὴ θέλουσα νὰ τοὺς λυπῇ ἡ ἰδίᾳ διὰ τῶν παρατηρήσεών της.

Οἱ νέοι Γ. . . δυσηρέστουν τῷ ὄντι τὴν μητέρα των.

καὶ αὐτὴ, τοσοῦτον εὐγενὲς καὶ τόσον διακεκριμένη, ἐλυπεῖτο βαθέως βλέπουσα αὐτοὺς ἐπιτηδευομένους, ὁμιλοῦντας ἀδικοῦτως περὶ κυνῶν καὶ ἵππων, καὶ ἐπιθυμιῶν, καὶ κορυφαίας, καὶ τῶν τοιούτων.

Ἡ Κ. Γ. . . ἠγωνίζετο ἐν τοσούτοις νὰ καταπολεμῇ τὰς ὀλεθρίας ῥοπὰς τῶν υἱῶν τῆς, καὶ κρίνουσα περὶ αὐτῶν διὰ τῆς γυναικείας καρδίας ἱσως δὲ καὶ διὰ τῶν γυναικείων ἀγαπήσειών τῆς, συνεκρότησε περὶ ἐαυτὴν συναντητροφὴν οἰκειωτέραν εἰς τὴν ἐγένοντο δεκτοὶ μόνον ἄνθρωποι γνωστοὶ διὰ τὴν ἠθικὴν των, καὶ δύο ἢ τρεῖς φίλοι τῆς οἰκοδεσποίνης, κορυφαί, ὡραῖοι, καὶ λίαν ἀξιεῖραστοι. Ἡ δοκιμὴ ὅμως αὕτη ὀλίγον ἐπέτυχε παρὰ τοῖς δύο ἀδελφοῖς, διότι μίαν τῶν ἡμερῶν μετὰ τὸ γεῖμα, καθ' ὃ ἐκαθύντο πλησίον δύο χαριστάτων γυναικῶν, παρετήρησα τὴν Κ. Γ. . . ἀποσυρθεῖσαν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ἐνῶ οἱ λοιποὶ, περιεφέροντο εἰς τὸν κήπον. Ἐμάντευσε τότε ὅτι οἱ βάρδοι καὶ ἀπολίτευτοι πρόποι τῶν υἱῶν τῆς πρὸς τὰς γείτονάς των, ἐπροξένησαν τὴν κατῆρεϊάν τῆς, καὶ λαθῶν τὸ θάρρος εἰσῆλθον νὰ τῇ ὁμιλήσω. Μετὰ μικρὰν συνδιάλεξιν, καθ' ἣν μόλις παρεποιεῖται διὰ τὴν διαγωγὴν τῶν υἱῶν τῆς, μοὶ εἶπε·

— Τώρα σκεπτομένη βλέπω ὅτι τὸ σφάλμα δὲν εἶναι ὅσον ἐνόμιζα ἰδικόν των ἀκολουθεῖσαι καὶ αὐτοὶ τὴν πορείαν τοῦ αἵωνος. Τὴν σήμερον καταφρονεῖσαι πᾶν ὅ,τι πράττει ἄνθρωπος ἐπίσημος. Ὁ φόβος τῆς αὐτοκρατορίας μᾶς παράκινεῖ εἰς τὸ νὰ ἐξυθρίζωμεν τὰς μεγάλας ἰδέας τῆς ἐποχῆς ταύτης, καὶ τὸ μῖσος κατὰ τῆς ἀρχαίας διοικήσεως καταγελᾷ τὰς ἱπποτικάς ἀφοσιώσεις αἰτινὲς εἶχον καταστήσει τὴν Γαλλικὴν κοινωνίαν τὸ πρωτότυπον τῶν λοιπῶν τῆς Εὐρώπης. Ἄν ἐξακολουθίσωμεν οὕτω, μετὰ δεῖκα ἔτη εἰς τὴν Γαλλίαν θὰ ἔχωμεν μόνον τυκογλόφους, δικηγόρους καὶ ἱπποκόμους. Οἱ περίπατοι θὰ γίνωσιν οἶνοπωλεία, καὶ αἱ αἰθούσαι καφενεῖα.

— Καὶ ὅμως, κυρία, ἀπεκρίθη, τὰ πάθη δὲν καταβάλλονται ἀπὸ τῆς ἐξείης, καὶ ὅταν ἐρεθισθῶσιν ἰσχυρῶς ἀποδαίνουσι. . .

— Φρικτὰ σκάνδαλα, εἶπε διακόψασα τὸν λόγον μου, ἐγκλήματα ἱσως, ποτὲ ὅμως καθαρὰ καὶ ἀριλοκερδῆ αἰσθήματα καθιστῶντα εὐδαίμονα τὴν γυναῖκα ἥτις τὰ ἐνέπνευτε.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν περιήρχετο ἔμπροσθεν τῶν παραθύρων τοῦ δωματίου ὁ κόμης Ν. . . στρατιωτικὸς ἀνδρείοτατος, καὶ πλήρης σπανίων προτερημάτων. Εἶχεν ἀπολείπει κατὰ τινα ἐκστρατεῖαν τὸν ἕνα τῶν βραχιόνων του, καὶ καθὼ ἀρχαῖος στρατιώτης ἦτο ἐν ἀργίᾳ. Ἡ Κ. Γ. . . τὸν παρατήρησε μὲ τρυφερὴν τινα συμπάθειαν, καὶ προσέθηκε παρεμβάς·

— Παρατηρήσατε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, τοῦ ὁποῖου ἡ ψυχρὰ εὐγένεια σᾶς ἐκπλήττει καὶ σᾶς παγώνει ἐνίοτε. Ἐκκεῖ διὰ μίαν γυναῖκα, ὅ,τι οὐδὲ κἄν ἤθελε φαντασθῇ κανεὶς ἀπὸ σᾶς τοὺς εὐφρεῖς καὶ οἰκηματίας.

Τὴν παρεκάλεσα νὰ μοὶ διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν αὐτὴν, καὶ ἀρῶν ἐπ' ὀλίγον εἰσώπησε διὰ νὰ ἐπινοήσῃ

ὀνόματα, ἀναπολοῦσα μᾶλλον ἡδέας τινὰς ἀναμνήσεις, μοὶ διηγήθη τὰ ἑξῆς·

α. Πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν, ἡ οἰκία τοῦ Κ. Λωρτάλ, ἐφημίζετο μεγάλως διὰ τὰς συναναστροφάς τῆς, παρὰ τὰ σύνθησις δὲ δὲν ἐγένοντο οὔτε τὸν χειμῶνα οὔτε εἰς Παρισίους. Ὁ Κ. Λωρτάλ, εἶχεν ὡραιότητα καὶ τοικίαν πλησίον τοῦ Auteuil, ὅπου συνήρχοντο ἐπισημότεροι ἄνθρωποι. Μεταξὺ τῶν μᾶλλον συνηζόντων, ἦτο καὶ ὁ κόμης W. . . Κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν εἶχεν ἤδη ἀποκτήσει ἀρκετὴν φήμην ὡς στρατιωτικῶς ἦτο πάντοτε πνευματώδης, καὶ τινες γυναικες ἀνέλαβον νὰ τὸν καταστήσωσιν ἄνθρωπον τοῦ συρμοῦ. Παραλείπω τὰς λεπτομερείας τοῦ πάθους τοῦ ὁποῖον ἠθάνθη ἐντὸς ὀλίγου διὰ τὴν Κ. Λωρτάλ· δὲν ἀναφέρω οὔτε τὰ τοῦ πρώτου ἔρωτός των. Ἐρχομαι εἰς τὸ προκείμενον.

Πρῶτον τινὰ, περὶ τὰς δύο ὥρας ὅτε τὸ σκύτος, εἰ καὶ ἐν κενρῷ θέρους, ἦτο μέγα, παραθύρον τι ἤνοιξε σιωπηλῶς εἰς τινα τῶν γυναικῶν τῆς ἐπαύλειος τοῦ Κ. Λωρτάλ, καὶ ἄνθρωπός τις κατέβη ἐπὶ σιωπηλότερον. Γυνή τις, κόπτουσα ἐκτὸς τοῦ παραθύρου, τὸν ἠκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἀγωνιώσα. Ὅτε δὲ κατέβη ἐκεῖνος ἐνέυσαν πρὸς ἀλλήλους, καὶ ὁ Κ. W. . . διότι ἦτο αὐτός, ἐγένετο ἀφαντοῦς εἰς τὰ περὶ τὴν οἰκίαν ὡραῖα δάσκη. Ἡ Ἀμαλία ἔμεινεν εἰς τὸ παράθυρον. . .

Ἡ Κυρία Γ. . . ἐπαυσεν ἐνταῦθα, καὶ μὲ ὕψος ἀμύχανον ἐπανέλαβε λέγουσα·

— Ἡ Κυρία Λωρτάλ ἐκαλεῖτο Ἀμαλία.

Δὲν ἠθέλησε νὰ κάμω τὴν παρατήρησιν ὅτι καὶ ἡ Κ. Γ. . . οὕτως ἐκαλεῖτο· αὐτὴ δὲ ἐξηκολούθησεν·

β. Ἡ Ἀμαλία ἔμεινεν εἰς τὸ παράθυρον μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ Κ. W. . . ἐφθασεν εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου, καὶ τότε ἀπεσύρθη. Ἀλλ' εἴτε τὸ παράθυρον ἐπρίξε κλειόμενον, εἴτε ἡ θύρα τοῦ κήπου ἐκλείσθη μὲ ὀλιγοτέραν προσοχὴν τῆς συνήθους, εἴτε ἄνθρωπος ἐκραύγασεν, ἡ Ἀμαλία ἤκουσεν ἀσυνήθην τινα ἦχον. Ἦνοιξεν ἐκ νέου τὸ παράθυρον καὶ ἠκροάσθη ἐπὶ πολὺ· ἀλλ' οὐδὲν ἠκούσθη πλέον, καὶ ἡ τελευταία τῆς νυκτὸς σιγὴ τὴν καθυστάσεν. Ἦλθεν ἡ ἐπιούσα, καὶ μετ' ὀλίγον ἐφθασε καὶ ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος. Ἡ Κ. Λωρτάλ κατέβη εἰς τὸ ἐστιατόριον διὰ νὰ περιμεῖνῃ μετὰ τοῦ συζύγου τῆς τοὺς καταικοῦντας τὴν ἐπαυλιν. Κατὰ τὸ σύνθησις ἡ συνομιλία ὑπῆρξε ζωηρὰ καὶ εὐθυμος· ὠμίλησαν δὲ πολὺ περὶ διασκεδάσεων καὶ ἰδίως περὶ τοῦ χοροῦ τὸν ὁποῖον ἐμελλε νὰ προσφέρῃ τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ἡ Κ. Λωρτάλ. Ἀλλ' αἶφνης ὁ Ἀντώνιος, ὁ κηπουρὸς τῆς οἰκίας, εἰσελθὼν ἀσθματικῶς εἰς τὸ ἐστιατόριον,

— Ἀ! θεέ μου! θεέ μου! ἀνέκραξε, τί πῦρ ἐκεῖ; Τετέλεσται. Θὰ μᾶς διαρπαξοῦν. Ναι, κύριε, κακοῦργοι ἐμῆκαν εἰς τὸν κήπον.

— Ποῖος ἐμῆκεν εἰς τὸν κήπον; ἠρώτησεν ὁ Κ. Λωρτάλ, διακόπτων τὰς ἐπιφωνήσεις τοῦ Ἀντωνίου.

— Πῶς, κύριε! ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ κηπουρὸς, ποῖος εἰσῆλθεν εἰς τὸν κήπον; δολοφόνοι, κύριε, κλέπται ἔχοντες διπλὰς κλειδας τῆς θύρας ἥτις φέρει εἰς τὸ δάσος.

Ἡ Ἀμαλία ὠχρίασεν. Ἀλλ' ὁ Ἀντώνιος ἔκραζε τόσο δυνατὰ ὥστε μόνον εἰς αὐτὸν ἐπρόσεχον ὅλοι. Ὁ Κ. Λωρτάλ διέκοψε τὰς ἀτελευτήτους ἐπιφωνήσεις του, καὶ τὸν ἠρώτησε τί εἶδε καὶ ἐφοκῆθη τόσο πολύ.

— Πῶς, Κύριε! ἀνέκραξε σχεδὸν ὀργισμένος ὁ πτωχὸς κηπουρὸς, τί εἶδα; Ἰδοὺ τί εἶδα.

α Ταῦτα δ' εἰπὼν ἐρρίψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐνώπιον τοῦ Κ. Λωρτάλ, δύο δακτύλους συντετριμένους καὶ ἠκρωτηριασμένους· ὅλοι ἀνέφριζαν. Ἡ Ἀμαλία ἀφῆκε κραυγὴν, ἀλλ' ἀμέσως ἐνθυμηθεῖσα ὅτι διεκλύδουν οὕτω τὴν ζωὴν της καὶ ἐκείνην τοῦ ἐραστοῦ της, ἀνέλαβε γενναϊότητα, διαρκύσης τῆς σιωπῆς ἥτις διεδέχθη τὴν φρίκην τὴν ὑποῖαν ἐπροξένησεν ἡ θέα τῶν αἱματηρῶν ἐκείνων λευφάνων, ὁ κηπουρὸς ἐξηκολούθησε.

— Ναί, κύριε, εὐρέθησαν σφιγμένοι ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ κήπου· ὅτι δὲ ἦσαν κλέπται καὶ δολοφόντοι οἱ εἰσελθόντες, καὶ ὅτι ἦσαν πολλοί, ἐξάγεται προφανῶς ἀπὸ τοῦτο, ὅτι ἡ θύρα ἐσφυγξε τοὺς δακτύλους, καὶ τοὺς συνέτριψεν· ἀπεκόπησαν ὅμως διὰ μαχαίρας, πράγμα τὸ ὅποιον κανεὶς δὲν εἶναι τόσο γενναῖος νὰ πράξῃ μόνος.

• Ὁ Κ. Λωρτάλ παρετήρησε μετὰ κατηφορῆς προσοχῆς τοὺς δακτύλους, εἶτα δὲ, περιφέρων ἀλλόκοτον βλέμμα πέραξ τῆς τραπέζης, χωρὶς ὅμως νὰ προσηλώσῃ αὐτὰ ἐπ' οὐδεμιᾶς γυναίκῃς, οὕτω ἐπὶ τῆς Ἀμαλίας αὐτῆς, εἶπε μειδιδὼν πικρῶς.

— Τὰ δέρμα τῶν δακτύλων αὐτῶν εἶναι λεπτότατον καὶ οἱ ὀνυχες καθαροὶ καὶ περιποιημένοι· ἀμφιβάλλω λοιπὸν ἂν ἀνήκουσιν εἰς κλέπτην· τί λέγετε, κυρία;

• Ἐκαστος τῶν λόγων τούτων εἰσῆρχετο καίων καὶ ὀξύτατος εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἀμαλίας. Οἱ ὀδόντες της συγκρούοντο, δὲν ἐβλεπε πλέον. Αἱ ζωνραὶ ὅμως ἐπερωτήσεις τὰς ὁποίας μετὰ τὴν ὁμιλίαν ταύτην ἀπεύθυνον αἱ κυραὶ πρὸς τὸν Κ. Λωρτάλ, δὲν ἀφῆκαν νὰ παρατηρηθῇ ἡ ταραχὴ της. Ἡ ἀγωνία της τῶν λοιπῶν ἐκκλύψε τὸ αἶσχος τῆς Ἀμαλίας. Ἐν τούτοις ὁ Κ. Λωρτάλ, ἀφροῦ ψυχρῶς ἐζήτησε συγγνώμην, ἠρώτησε τὸν Ἀντώνιον ἂν τὰ ἴχνη τοῦ αἵματος ἐδίδον καμμίαν ἰδιαιτέραν μαρτυρίαν.

— Ἀδύνατον, εἶπεν ὁ κηπουρὸς, παύουσιν εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας.

— Καὶ δὲν ἀνεκάλυψες τίποτε πλεονέκτερον, προσέθηκεν ὁ Κ. Λωρτάλ, τίποτε δυνάμενον νὰ μᾶς φωτίσῃ ὀλίγον, κανὲν τεμάχιον ὑφάσματος, κανὲν ραστίγιον, κανὲν κλειδίον, ἢ τέλος, τίποτε ἄλλο ἀνῆκον εἰς τὸν πληγωθέντα;

— Ὁχι, κύριε, ὄχι, δὲν ἀνεκάλυψα τίποτε, ἀπήντησεν ὁ κηπουρὸς· ἀλλ' ὡς ἀπόδειξιν ὅτι ἦσαν πολλοί, καὶ ἐπομένως λησταί, σὺς λέγω ὅτι εἰς ἐξ αὐτῶν ἐσπόγγισε τὸ μαχαίριον μὲ τεμάχιον χαρτίου, πράγμα τὸ ὅποιον εἰς μόνος καὶ μὲ χεῖρα στερουμένην δύο δακτύλων ἀδύνατον νὰ κάμῃ. Ἰδοὺ τὸ ἔβαλα εἰς τὸν κόλπον μου.

— Δός με, ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ Κ. Λωρτάλ, καὶ ἄγωνιῶν ἤρπασε τὸ καθηραγμένον χαρτίον, τὸ ὁ-

ποῖον τῷ ἔτεινεν ὁ Ἀντώνιος· τὸ παρετήρησε δὲ μετὰ προσοχῆς ὥστε ἡ Ἀμαλία ἤκουε τὴν καρδίαν της πάλλουνσαν. Παρεμβὰς ὁ Κ. Λωρτάλ τὴν ἠένισε, καὶ, τείνων πρὸς αὐτὴν τὸ χαρτίον, τῇ εἶπε χωρὶς ν' ἀποδείξῃ ὅτι εἶχεν ὑποψίαν.

— Ἐξέτασε τοῦτο τὸ χαρτίον, καὶ θὰ συμφωνήσῃς μ' ἐμέ. Ἰδοὺ πτωχὴ βλάβη καὶ εὐδιάκριτος, ἐδῶ ἐθεσαν τὸ κοπτερὸν μέρος τῆς λεπίδος· ἐκατέρωθεν παρατήρησε τὰς δύο ταύτας πτυχὰς μόλις φαινομένης, κατώθεν τῶν ὁποίων εὐρίσκεται εἰσέτι αἷμα. Τὸ μαχαίριον αὐτὸ, δὲν ἦτο ἐκ τῶν κοινῶν, ἀλλὰ ξισίδιον, μὲ λεπίδα πλατυίαν καὶ ὀλίγον τετραγώναν.

— Μάλιστα, ξισίδιον ἦτο! ἐφώναζεν ὁ Ἀντώνιος, ἦσαν λησταί, ἰακωθῖνοι!

• Ὁ Κ. Λωρτάλ ἐπιβαλὼν ἀποτόμως σιγὴν πρὸς αὐτὴν, τὸν ἀπέπεμψεν. Ἡ Ἀμαλία, λαβοῦσα τὸ χαρτίον, μηχανικῶς πῶς, ὡς εἰκοδέσποινα φιλοξενούσα τοὺς ἐμοτραπεζοὺς, τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν γείτονά της, ὅστις τὸ ἐξέτασε μετὰ περὶργείας, καὶ νῆαν ἐμπαιῶν φάειν εἰς τὴν καρδίαν τῆς δυστυχῆς Ἀμαλίας, προσέθηκεν ἀμέσως.

— Δὲν βλέπετε κατώθεν τοῦ αἵματος εἶναι κατὰ τι γεγραμμένον!

— Νὰ ἰδῶ, νὰ ἰδῶ! ἐφώναζεν ὁ Λωρτάλ, μὲ βλέμμα διάπυρον καὶ μὲ φωνὴν ἠλλοιωμένην λαβὼν δὲ τὸ χαρτίον ἀνέγνωσεν εἰς μίαν ἄρκυν αὐτοῦ τὰς ἐξῆς λέξεις.

• Ὁ Κύριος καὶ ἡ Κυρία Λωρτάλ λαμβάνουσι τὴν τιμὴν νὰ προσκαλέσῃσι . . . » Ἐστάνθη δὲ ἐνταῦθα δὴ τὸ χαρτίον ἦτο ἐσχυμένον.

• Αἱ συλλαβαὶ τῆς φράσεως ταύτης, ἀναγνωσθεῖσαι διὰ μέσου τοῦ αἵματος ἤχησαν ὡς κώπων θανάτου εἰς τὰ ὦτα τῆς Ἀμαλίας. Ὁ Κ. Λωρτάλ ἐξάρωσε τὸ χαρτίον μὲ φρικτὴν ὀργὴν τότε πρῶτον, καὶ ἀνακαλύπτων τὴν θύελλαν τῆς ψυχῆς του, ἀπετάθη ἀγριωπῶς πρὸς τὴν γυναῖκά του, εἰπὼν.

— Θὰ ἰδοῦμεν, κυρία, ποῖος τῶν προσκεκλημένων θὰ λείψῃ ἀπὸ τὴν ἐσπερινὴν διασκέδασιν.

• Εἶπε καὶ ἐξῆλθεν, ὅλοι δὲ τὸν ἠκολούθησαν, ἐν σιωπῇ πλήρει ὑποψίῶν. Ἡ Ἀμαλία ἔμεινε μόνη, καὶ κατὰ πρῶτον ἐτόλμησε νὰ ἀτενίσῃ τὰ φρικτὰ τῆς κατηγορίας πειστήρια. Τὰ ἐκύτταξε, καὶ ἀναγνώρισσα τοὺς δύο δακτύλους, τοὺς τόσο ὡραίους ὄνυχας, οἵτινες ἐπὶ τοσούτον εἰλκυσαν τὴν προσοχὴν τοῦ συζύγου της, τοὺς ἔλαβεν.

• Ἐνταῦθα ἡ Κ. Γ . . . ἔπαυσε καταβληθεῖσα ἐκ τῆς φρικτῆς διηγήσεώς της. Ἐνόμισε ὅτι ἐτελείωσε, καὶ διατελὼν ἐτι ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τὴν ὁποίαν μ' ἐπροξένησεν ἡ διήγησις, εἶπα ζωηρῶς.

— Κρίνετε πολλὰ κακῶς, κυρία, τὴν νεότητά μας, λέγουσα ὅτι δὲν τολμᾷ νὰ πράξῃ ὅ,τι ὁ Κ. W!

• Ἡ Κ. Κ. Γ . . . μὲ ἠένισε μὲ μειδίαμα θλιβερόν, καὶ προσέθηκεν ἡσύχως.

— Ἀ! δὲν εἶναι αὕτη ἡ ἀρρώστια· ἡ περίστασις αὕτη δὲν ἐπιδεικνύει μόνη τὴν φροντίδα τὴν ὁποίαν ἔλαβε διὰ τὴν τιμὴν τῆς ἀγαπητῆς του. Ναὶ μὲν τὸν ἠκρωτηριασθῇ τις, εἶναι φρικτόν. Ἀλλ' ἀκούσατε καὶ

τὸ τέλος τῆς ἱστορίας ταύτης. Ἐπλησίασα τότε ὀλίγον, καὶ τὴν ἤκουσα ἐξακολουθήσασαν οὕτω·

» Εἶναι ἀδύνατον νὰ σὲ περιγράψω τὰς θλίψεις, τὰ ἀπηλπισμένα σχέδια, τὴν ἀγωνίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατεσπαράσσεται δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἡ καρδιά τῆς ταλαιπώρου Ἀμαλίας. Ἀλλὰ συνέβη ἐπὶ τέλους εἰς αὐτὴν, ὅτι συμβαίνει εἰς ἐκείνους τῶν ὁποίων ἡ δυστυχία δὲν συνεπληρώθη εἰσέτι· ἀρίστως τις ἐλπὶς τοὺς ὑποστηρίζει κατὰ τῆς συγκρούσεως τῶν τόσων δεινῶν. Ἡ ἀνάγκη τῶν κοινωνικῶν χρεῶν καὶ τῶν ἐφημέρων συνηθειῶν τὴν ἐδοκίμησεν ἐπίσης, καὶ ἐνασχοληθεῖσα εἰς τὰς προτομασίας τῆς ἐσπερινῆς συναναστροφῆς κατέτριψε τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας. Τί νὰ σὰς εἰπῶ; εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἶθουσαν λαμπρὰ καὶ γαληνῶσα. Ἐρ' ὅσον ἡ ἐπικίνδυνος ὥρα ἐπλησίαζεν, ἐπὶ τοσοῦτον ἠσθάνετο πλειοτέραν γενναϊότητα. Ἐκαμε πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ κάμῃ ψυχὴ γενναία. Ἀντὶ νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν δυστυχίαν νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτὴν μικρὸν κατὰ μικρὸν, ἐφαντάσθη ὅτι ἐφθασεν ὅλη διὰ μιᾶς· ἔθεν ἔχουσα τὴν ιδέαν ὅτι ἡ ἡμέρα ἐκείνη θὰ ἦτο ἡ ἡμέρα τῆς ἀτιμίας καὶ τοῦ θανάτου τῆς, ἡτοιμάσθη γενναίᾳ εἰς τὸ νὰ ὑποκύβῃ τὸν τράχηλον εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς.

» Ἡ συναναστροφή ἤρχισε καὶ οἱ προσκεκλημένοι ἤρχοντο σωρηδόν. Ὁ Κ. Λωρτάλ, ὀρθὸς πλησίον τῆς θύρας, ἐπειτηδεύετο μεγίστην εὐγένειαν πρὸς πάντας τοὺς ἐρχομένους. Ἐν τούτοις ἡ ὥρα προεχώρει, καὶ ὁ Κ. W... δὲν ἐφαίνετο· ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἐρωτόληπτοι δὲν εἶχον ἔλθῃ εἰσέτι. Ἡ Κ. Λωρτάλ ἦτο τότε ἀρκετὰ ὠραία, καὶ βεβαίως ἐνέπνευσεν εἰς πολλοὺς ἐρωτα, ὥστε αἱ ὑποψίαι τοῦ Κ. Λωρτάλ ἦσαν ἐτι ἀμφίβολοι. Ἡ συναναστροφή ἐξακολουθεῖ, ἀλλὰ πολλοὶ ἔλαιπον· ἐξαιρέσει ὅμως τοῦ Κ. W... ὅλοι οἱ ἀπόντες ἦσαν γυναῖκες, γέροντες, ἢ ἀδιάφοροι. Ἡ Ἀμαλία τὸ ἔβλεπεν, ὁ δὲ σύζυγός τῆς τῇ εἶπεν ἐνῶ διεβαίνει πλησίον του,

— Ὁ κύκλος τῶν ὑποψιῶν μου περιορίζεται· δὲν μένουν πλέον ἢ τρία ὀνόματα· καὶ ἤδη θὰ ἐτόλμων νὰ ἐκλέξω μετὰ βεβαιότητος τὸν Κύριον...

» Καθ' ἣν στιγμὴν ἡτοιμάζετο νὰ προφέρῃ τὸ ὀλέθριον ὄνομα, τὸ ἤκουσε προφερόμενον θορυβῶδως εἰς τὴν μεγάλην θύραν τῆς αἰθούσης, καὶ στραφεὶς εἶδε τὴν Κ. W... Ὁ Κ. καὶ ἡ Κ. Λωρτάλ, ἐστράφησαν μετὰ τοσοῦτης σπουδῆς διὰ νὰ τὸν παρατηρήσωσιν, ὥστε οὔτε ἐκεῖνος οὐδὲ αὕτη εἶδον τὴν ἀμυβαίαν ταρχὴν τῶν. Ἀλλ' ἡ θεὰ αὐτοῦ τοῖς ἐνέπνευσεν ὅπως διάφορα αἰσθήματα. Ὁ Κ. W... εἰσῆλθε, κρατῶν τὸν πῖλον ὑπὸ τὸν βραχίονα, τὴν μὲν ἀριστερὰν χεῖρα περιφέρειν εἰς τὸ ἐμπρόσθιον μέρος τοῦ ὑποκαμίσου του, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς σείων τὴν μακρὰν αλυσὶν τοῦ ὀρολογίου του.

— Ἄ! δὲν εἶναι λοιπὸν αὐτός! ἐσκέφθησαν συγχρόνως ὁ Κ. καὶ ἡ Κ. Λωρτάλ.

— Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ τὸν ὑποπτεύωμαι, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ σύζυγος αἰσχυρόμενος καὶ τεθορυβημένος.

— Ἄ! δὲν ἐπληρώθη αὐτός! εἶπε κατ' ἰδίαν καὶ ἡ περίλυπος Ἀμαλία.

» Ὡ! ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, πόσον τὸ πᾶν

ἤλλαξε δι' αὐτήν. Ὁ φόβος τοῦ κινδύνου τῆς ἐξέλιπεν, ὁ ἐραστής τῆς ἐσώθη, ἡ ἀγωνία τῆς ἐπαυσε· τὸν δὲ ἀνεκουφίσθη ἡ καρδιά τῆς, ὥστε ἂν ὁ Κ. Λωρτάλ δὲν περιέμενε τοὺς λοιποὺς προσκεκλημένους, οἵτινες ὅμως δὲν ἦλθον, θὰ ἐμάντευε βεβαίως τὴν ἀλήθειαν. Πολλάκις, ὁ Κ. W... διέδωκεν πλησίον τῆς, καὶ τῇ ὠμίλησε μὲ τὴν συνήθη εὐγένειάν του. Ὁ χορὸς προχώρει, καὶ πᾶς κίνδυνος ἐξέλιπε. Μετ' ὀλίγον τινὲς ἐπρότεινον νὰ χορεύσῃ, κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, γαθόταν, φωναὶ δὲ τινες ὠνόμασαν τοὺς περιφημοτέρους χορευτὰς, καὶ τὰς κομψωτέρας χορευτρίδας. Ὁ Κ. W... ὠνομάσθη πρῶτος· μετὰ δὲ τῶν γυναικῶν τὴν δευτέραν θέσιν ἔδωκαν εἰς τὴν Κ. Λωρτάλ, ὥστε ἐστάθησαν ἀπέναντι ὁ εἰς τοῦ ἄλλου. Μεχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης λαίψανόν τι ἀνησυχίας ἐτάραττε τὴν χαρὰν τῆς Κ. Λωρτάλ· ναὶ μὲν οὔτε ὑπέθετεν οὐδ' ἐμάντευε τίποτε, ἀλλ' ἐφοβεῖτο. Καὶ ὅμως πᾶσα ἀγωνία τῆς ἐξέλιπεν, ὅτε εἶδε τὸν Κ. W... χορεύοντα μετὰ πλείστης ἐλαφρότητος καὶ ἐντελείας ἐνώπιον πάντων οἵτινες τὸν ἐβλεπον μετὰ προσοχῆς. Τὸ βλέμμα καὶ τὸ μειδίαμά του ἦσαν κομψά, τὰ βήματα ἐλαφρά καὶ ἀλάνθαστα, παρουσίαζε δὲ ἐλευθέρως τὴν χεῖρά του εἰς τὴν μέλλουσαν νὰ στηριχθῇ ἐπ' αὐτῆς. Ὅλα ταῦτα τοσοῦτον καθησύχασαν τὴν Κ. Λωρτάλ ὥστε καὶ αὕτη ἐχώρευεν εὐθυμότερον. Ἐνῶ δὲ ἡ ταχύτης τῶν κινήσεων ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὴν νὰ σφίγγῃ ἀκινδύνως τὴν χεῖρα τοῦ Κ. W... ὡς διὰ νὰ τὸν συγχαρῇ διὰ τὴν εὐτυχίαν τὴν ὁποίαν δὲν ἤξευρεν, ἠκούσθη φωνὴ φρικτῇ.

— Ἄ! ἀνέκραξα, διακόψας ἀκουσίως τὴν Κ. Γ... θὰ ἐφώναζεν ὁ Κ. W.

— Ὅχι! ἀπεκρίθη ἡ Κ. Γ... μὲ ζωηρότητα· ἀσυνήθην· ὅχι, κύριε, αὕτης οὔτε ὠχρίασεν, οὔτε ἐφώναζεν· ἡ φωνὴ ἦτον τῆς δυστυχοῦς Ἀμαλίας, ἥτις ἐπεσε λυποθυμήσασα, ὅτε ἠσθάνθη ὑπὸ τὴν χεῖρά τῆς τὴν ἠκρωτηριασμένην χεῖρα τοῦ ἐραστοῦ τῆς, ἣν ἐσφίγγε, χωρὶς νὰ τὴν ἀντισφίγγωσιν οἱ δάκτυλοί του οἵτινες ἦσαν ἐκ βαμβακίου.

» Τὴν ἐπαύριον, ἰσχυρὸς πυρετὸς κατέλαβε τὴν Κ. Λωρτάλ, καὶ ὁ Κ. W... ἐρχόμενος καθ' ἑκάστην ἐδίδοε καὶ νέα δείγματα τῆς σπανίας ἀφοσιώσεώς του. Μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἀπῆλθεν εἰς ἐκστρατείαν, παραλαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸ μυστικόν του.

— Καὶ τὸ ἐφύλαξε πάντοτε; ἠρώτησα.

— Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη πενθίμως, ἡ Κ. Γ. Μετὰ τινὰ καιρὸν ἐμάθομεν ὅτι εἰς μίαν συμπλοκὴν ἐξετέθη τόσοις τολμηρῶς, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ ὑποστῇ φρικτὴν ἐγχείρησιν.

» Ὅτε ἐπέστρεψεν, εἶχεν ἓνα μόνον βραχίονα.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ἡ Κ. Λωρτάλ, τί ἐκαμες;

— Ἐκαμα τὸ φρονιμώτερον, ἀπήντησεν ἀφελῶς ὁ Κ. W...

Μετὰ τὴν διήγησιν ταύτην, ἡ Κ. Γ... ἐβυθίσθη εἰς βαθεῖς λογισμοὺς, οὓς δὲν ἐτόλμησα νὰ διακόψω ὅπως τὴν συλλυπηθῶ διὰ τὰ ὅσα ὑπέφερε.

Π. Σ. Τ.

